

Vida Forčič

ITALIJANSKI POLITIČNI DOSEŽKI ALI ZGLED MORALNIH VREDNOT ZA DRŽAVLJANE

Gledališke predstave, ki nam jih iz dneva v dan znova ponujajo italijanski politiki, so naravnost višek umetne (ali umetniške?) tragikomične situacije. Naši politiki v navidezno brezciljni konkurenci izrivajo drug drugega, v resnici pa so volkovi, ki požrešno trgajo kose mesa, pri tem pa so že zdavnaj siti. Podoba, ki jo imamo pred očmi, zabriše vsakršno moralno vrednoto, ki si jo nesrečni državljani še domišljamo v zvezi s politiko.

Italijanska politična kriza nas lahko vodi v prepričanje, da se veliki svet ruši in da se bo prej ko slej kaj močno zalomilo. Vendarle smo še vedno prisiljeni, da iščemo svoj prostorček v tem svetu, ki se – z nami kot nemočnimi gledalci vred – neustavljivo maje. Negotovost ob pogledu na bodočnost je vedno večja in bolj zastrašujoča.

Le kako si lahko v takem svetu sploh še predstavljamo, da je vsak človek v resnici dragocen,

pomemben in da sploh obstaja kakšna vrednota, v katero bi lahko verjeli in z njo ustvarili lepšo prihodnost? Tako prihodnost, ki ni ne iluzija, ne idealizacija, v kateri je prostor za vsakega izmed nas. Tak svet, ki je zaradi našega obstoja drugačen, popolnejši, svetlejši – in vseeno resničen.

Zdi se, da res ni več prostora za vse ljudi. Izvzemši politično kasto in podobne, postaja svet tesen, ena sama, velika množica krhkih mozaičnih kock, ki iščejo svoj prostorček, v katerem vsaka od njih z borbo zahteva svoje pravice. Ali so moralne vrednote sploh realnost, ali so mogoče le orodje, s katerim se mali človek tolaži v žalostnih trenutkih, z mislijo, da svet navsezadnje le ni tako slab in hudoben?

Ne, človeške vrednote niso iluzija. Sreča, ki nam je podarjena s tem, da ne umiramo od lakote, da se ne pobivamo v vojni, da nam ni treba iskati ljubezni bližnjih, je neizmerljiva. Imamo vero, upanje, ljubezen,

in vse to je v naših rokah, da lahko ustvarimo zase in za druge zaklad, ki nima konkurence. Imamo možnost izbire, lahko gradimo dobro ali slabo, lahko smo egoisti ali pomagamo drugim.

Naši politiki pa vsega tega nimajo, saj so izbrali temno pot, pot pohlepa, laži in praznih besed. Mi smo lahko boljši od njih, stokrat, tisočkrat boljši. Zavedamo se lahko, da cilj življenja ni denar in niti neusahljiva žeja po oblasti. Cilj življenja je tako življenje, ki ga je vredno živeti. V vsakem od nas se skriva morje neznanih možnosti, ki jih vsakdo najbolje spozna le, ko pogleda vase, pri tem pa se zaveda, da je gospodar svojega življenja in da je to neprecenljiva sreča.

OGNJENI ZATON – Vida Forčič.

PREŠERNOVA PROSLAVA VELIK APLAVZ ZA MLADE

Tudi letošnja osrednja Prešernova proslava je potekla v znamenju mladih obrazov. S petjem, plesom, glasbo in slovensko besedo so v polni dvorani Slovenskega stalnega gledališča praznovali dan slovenske kulture. Letošnji Dan kulture pa je bil še posebno namenjen Otonu Župančiču, ki bi letos praznoval svoj 130. rojstni dan. **Slovenska prosveta iz Trsta** si je letos prevzela koordinacijo in se odločila za **Župančičevo delo Duma**. Velik poudarek je imela prav interpretacija pesmi, ki je bila zaupana gledališki skupini, ki deluje v okviru Slovenskega kulturnega kluba pod vodstvom Lučke Susič. Za glasbo je poskrbel Iztok Cergol, ki je hkrati vodil priložnostni komorni orkester. Glasbeni del je sestavljal Mešani pevski zbor Mačkolje in solisti Martina Feri, Andreja Štucin ter Nikolaj Bukavec. Nenazadnje pa so svoj doprinos dale tudi plesalke in plesalci plesnega krožka MOSP pod vodstvom Raffaelle

Petronio. Ne smemo pa seveda pozabiti na častnega gosta, ki je bila letos Luigia Negro, kulturna delavka iz Rezije. V svojem govoru je lepo predstavila in orisala situacijo kulture ter slovenskega jezika na področju Rezije.

Predstava z naslovom **“Kje, domovina, si”**, kot se glasi Župančičev verz, je doživela velik uspeh. To dokazuje dejstvo, da so proslavo predvajali tudi na prvem programu slovenske televizije. Vsekakor sta dneva, namenjena osrednji Prešernovi proslavi, 15. februar v Trstu in 17. februar v Gorici, dokazala, da mladi znamo ceniti svojo kulturo in prispevati, da bo le-ta še naprej gorela v naših srcih.

Če se osredotočimo na mnenje mladih, lahko rečemo, da so bili s “tradicionalno osnovano proslavo”, kot so jo nekateri definirali, zadovoljni. Večina se je strinjala, da je prisotnost mladih na takih pobudah navdušujoča. S sodelovanjem mladih je bil zadovoljen tudi režiser Gregor Tozon, ki je bil

prijetno presenečen nad sposobnostmi mladih izvajalcev.

Kakorkoli že, upamo, da bodo naslednje leto mladi vnovič poskrbeli za kulturno poslastico in nas s tem spomnili na naše velikane slovenske kulture.

Prizori z letošnje Prešernove proslave v Kulturnem domu v Trstu (foto KROMA).

Jure Kopušar

foto KROMA

Ta NORI pomladni čas

Čas cvetenja, prebujanja in ... LJUBEZNI!

Pomlad, pomlad... Narava se prebuja, dnevi se vidno daljšajo, kmalu bodo počitnice in marsikdo se sprehaja z glavo v oblakih. Večkrat pa ta rožnati in romantični letni čas povezujemo z ljubeznijo. Saj verjetno tudi sami veste, da se v pomladi vse prebuja... Kaj pa o tem menijo mladi?

Tokrat smo se pogovorili z Nicoletto Ferfaglia, aktivno kulturno delavko v Križu in nasmejana četrtošolka na klasičnem liceju; z Mitjo Jevnikarjem, nadebudnim košarkarjem, in Elijo Prinčičem, simpatičnim odbojkarjem pri C.U.S.iz Gorice.

► Ah, ta nori pomladni čas... Si tudi ti nekoliko raztresen/a, nervozen/zna in z glavo v oblakih?

► Nicoletta Ferfaglia:

Ja, precej. Zadnje čase sem pogosto nekoliko zasanjana. Rastresena in nerodna pa sem že itak po naravi..

► Mitja Jevnikar: Jaz sem vedno nekoliko zasanjan.

► Elija Prinčič:

Seveda, jaz sem vedno tak!

► Mitja: Upam, da je tako.

► Elija: Ta risanka mi je bila zelo všeč... Če obstaja sorodna duša, pa še razmišljam.

► Kaj pa meniš o ljubezni na prvi pogled?

► Nicoletta: Mislim, da se kaj takega lahko zgodi, vendar ne prav pogosto.

► Mitja: Mislim, da je tudi ta ena možnost ljubezni, ni pa edina. To čustvo se lahko pojavi v različnih oblikah in vsakič je novo in presenetljivo.

► Elija: Na prvi pogled se lahko zaljubimo, ne moremo pa ljubiti popolno in vdano, kot se to zgodi s poznano osebo.

► Pomlad večkrat enačimo z ljubeznijo; kako pa ti gledaš na to?

► Nicoletta: Pomlad je zame prebujanje iz dolgega zimskega »spanja« in lenarjenja. Tudi sama se spomladi »zbudim«, imam več energij in sem boljše volje. Ne verjemem pa v to, da je vse povezano z ljubeznijo.

► Mitja: S to trditvijo se ne povsem strinjam. Mislim, da obstaja ljubezen v vseh letnih časih, saj se lahko v vsakem trenutku nepričakovano zaljubiš. Res pa je, da se v tem letnem času dnevi daljšajo, tako da imamo vsi več časa za študij, zabavo in seveda tudi za ljubezen.

► Elija: Mislim, da je normalno, da enačimo pomlad s tem čustvom, saj je ta letni čas kot nekakšno ponovno rojstvo, prehod iz mrzle, temne zime v nov začetek. Precej običajno je, da se zaljubimo na novo in opustimo stare situacije.

► Srnjaček Bambi je med spomladanskim cvetjem končno našel svojo ljubljeno Felin. Ali verjameš, da te nekje na svetu čaka tvoja sladka polovica?

► Nicoletta: Ja, verjemem in upam, da bom tudi jaz prej ali slej našla pravega fanta zase (fantje, pohitite!).

► Zdaj pa težja naloga! Spesni nam pesmico, podaj osebno misel ali tvoj modri nauk o ljubezni. Pazi, sestavek naj bo izviran.

► Nicoletta: Ljubezen je še dandanes največja nerazkrita skrivnost.

► Mitja: Ljubezen je ena in edina, je pač ljubezen.

► Elija: Ljubezen je neopredelljivo čustvo, ki se rodi v nas iz srca in obudi veselje do življenja.

► In še zadnje vprašanje za radovedne zamejce in zamejke: je tudi tebe letos zadela Kupidova puščica?

► Nicoletta: No comment!!!

► Mitja: Kupidova puščica me je zadela že nekaj časa od tega, saj sem trenutno srečno zaljubljen.

► Elija: (Po dolgem premisleku..) Ja!

Upajmo, da bo nam vsem pomlad prinesla lepa srčna doživetja.

Julija Berdon

KAJ SE DOGAJA V SESLJANSKEM

mnenja mladih

Sesljan. Naše morje. Topli dnevi na sončni kraški obali. Zbirališče mladih v poletnih dneh. Ples ob sobotah zvečer. Sesljan, ki ga vsi tako dobro poznamo in je ključno prizorišče pojmovanja kraških znamenitosti. Kraj, ki je v ponos vsem nam, Kraševcem in Tržičanom v naši skupni pripadnosti. Lepota stare, neokrnjene kraške pokrajine s sanjskim pogledom na morje, Devinski in Miramarski grad hkrati...

Toda, ali bo Sesljan ostal še v prihodnosti tak? Kakšni so načrti za bodoči »razvoj« v Sesljskem zalivu? In kako se je sploh rodila prva ideja o gradnjah na tem področju?

O teh vprašanih sem se pogovorila z gospodom Viktorjem Tanzetom, bivšim občinskim svetovalcem v devinsko-nabrežinski občini.

Prvi predlogi za obnovo Sesljskega zaliva segajo v osemdeseta leta, ko je devinski grof Thurn und Taxis celoten zaliv, ki je bil že stoletja last njegovih prednikov, prodal zasebnikom. Najpomembnejši projekt za razvoj, ki je nastal takrat, je imel turistično namembnost. Predvideval je gradnjo originalne, zelo moderne hotelske strukture s kongresno dvorano v skali, del

morja pa naj bi bil celo pokrit za zimsko kopanje. Načrt je izdelal svetovno znani arhitekt Renzo Piano. Ta ambiciozni projekt je propadel zaradi nasprotovanja Ministrstva za okolje, saj naj bi premočno spremenil naravno bogati videz pokrajine.

Kaj pa današnji načrti?

Novi projekt je precej drugačen. Predvidena in skoraj gotova je gradnja novega naselja – približno 350 stanovanj (okoli 2000 prebivalcev). V delu načrta, ki se verjetno ne bo uresničil, sta predvidena dva velika hotela, prekop umetnega zaliva v sedanjem kamnolomu, serija bazenov v Karaveli in kilometrsko parkirišče na površini, kjer je sedaj gozd. Torej, 250.000 kubičnih metrov zgradb – cementa. Le kje bo prostor za

Na slikah: Sesljski zaliv.

vse to, če se že sedaj redni kopalci stiskamo na premajhnih plažah? Kaj s prostorom za parkirišča, s plačevanjem vedno višje cene le-teh? Kje so predvidena nova delovna mesta? Da, delovna mesta za pet Romunk, ki bodo čistile nova stanovanja. Na ta vprašanja nimamo drugih odgovorov.

Za zagotovitev obstanka jadranskega društva Čupa ni uradnih potrdil, le obljube. Tudi za popravo stare, ob morju smrdeče čistilne naprave ni načrtov. O obnovi starega avstrijskega hotela, ki bi lahko postal lepa (in naravi neškodljiva) turistična postojanka, ni ne duha ne sluha.

Kopanje kamna, ki se v tem trenutku v Sesljanu neprekinjeno nadaljuje, je velikanska akcija. Izginil je že ogromen ▶▶

foto D. Pahor

ZALIVU?

nadaljnem razvoju...

foto D. Pahor

«kos hriba, ki so ga odgriznila nenasitna usta. Kamen namreč lastniki poceni pridobivajo in zelo drago prodajajo, poleg tega pa se denar kopiči tudi s parkirinami. Le kam so izginili ugovori Ministrstva za okolje, kje so pravični zakoni? Le kdo prisluhne ugovorom zdrave pameti, ki nam pravi, da je narava neprecenljiva in nena-domestljiva, življenjsko važna dragocenost za vseh nas?

Spremembe v Sesljanskem zalivu so tesno povezane z nami, prebivalci Krasa in mesta. Vprašali smo torej nekaj mladih, če kaj vedo o njih, če jih razvoj dogodkov skrbi in kaj

bi oni sami predlagali za drugačen razvoj naše obale.

Kaj meniš o sesljanskem načrtu? Kaj bi ti predlagal/a?

► **MARTIN:** *Gradnja novih stanovanj me posebno ne moti, če to ne bo vplivalo na prost dostop do plaž in na njihov videz. Najbolj si želim, da bi ponovno postavili igrišče za odbojko na mivki.*

► **KARIN:** *Nad projektom nisem preveč navdušena. Mislim, da bi morali imeti do-*

mačini prednost za kopanje. Pri morju je že prepolno kopalcev, drugih dva tisoč res ne potrebujemo. Tudi parkirišče na plačilo ni ugodno za domačine. Domačini plačujemo parkirišče, ta denar pa se ne uporablja za popravo čistilne naprave, ki smrdi blizu obale in je že na koncu svoje kariere.

► **JANOŠ:** *Načrtu popolnoma nasprotujem. Želim si, da bi vse ostalo takšno, kakršno je,*

predvsem pa je važno, da Čupa ostane tam, kjer je.

Ugotavljamo, da mladi nimajo neure-sničljivih, fantastičnih želja, gradbenih ambicij in nemogočih zahtev. V nasprotju z visokoletečimi načrti podjetnikov se nam možnost izpolnitve teh želja zazdi prava drobtinica. Sesljanski zaliv je biser, ki lahko predstavlja nešteto pozitivnih možnosti za sedanost in bodočnost, če jih bomo le znali pravilno ovrednotiti v ljubezni do narave in s skrbjo za tiste, ki bodo prišli za nami.

Jožica in Vida Forčič

literatura

RAFFAELLA PETRONIO ZATON SPRAVE

Večerna zarja.

*Črne veje kričijo in čakajo pomlad.
Režejo zaton na tisoč koščkov,
kot si delala ti z menoj.*

*To morje je spomin tvojih oči
in rdeče nebo so moje rane in kri.*

*Nekatere stvari so težje
od ostrih skal ob morju.*

*Ti moliš, naj te pozabim.
Pozabi me, pozabi me;
morje je že zjutraj utrujeno
tvojih sanj.*

*Ne bojuj se več proti mojim stražam,
ki te ne pustijo v moj svet.
Ne pošiljaj mi več zvezd ne besed –
nočem jih več.*

*Nekatere stvari so težje
od ostrih skal ob morju,
a ta je zaton sprave.
V meni teče nova kri.*

Marec. Praznik žensk. Žensk, ki presegajo meje vsakdanjosti in se zavedajo, da niso le matere – roditeljice svojih sinov. Matere, ki gojijo velikodušno ljubezen svojih sinov, ki ni umrla z njimi, saj živi še naprej v dušah vseh ponižanih tega sveta. To so Matere s Trga Mayo, ki so danes matere vseh žrtev, žrtev vojn, nasilja, krivic...

24. marca poteka obletnica, ki nas spominja na pomemben, četudi nam oddaljen dogodek. Poteka namreč natanko 32 let od vojaškega puča v Argentini, ko so oblast prevzeli predstavniki vojaških sil. Danes je tista vlada znana predvsem zaradi kršenja človekovih pravic in jo povezujemo s

špansko besedo "desaparecido". Vlada je skrivoma ugrabila in usmrtila vse, ki jih je ožigosala kot levičarske aktiviste: od gverilcev do sindikalistov, študentov, novinarjev, intelektualcev in celo duhovnikov in raznih prostovoljcev, ki

so se borili proti revščini. Osumljence so ugrabili civilno oblečeni možje, ki so se vozili na avtomobilih brez registrske oznake. Ob katerikoli uri, v kateremkoli kraju.

Veliko je bilo vohunov v vsaki ustanovi in organizaciji. Vsakršna pomoč žrtvam ali njihovim sorodnikom je bila prepovedana in nevarna. Diktatura in politika sta segli v intimno sfero vsakega človeka. Solidarnost s šibkejšim je bila "krivda" marsikaterega desaparecidosa. Argentinci so se naučili misliti po načelu "por algo será" (nekaj so vendar storili, da so bili kaznovani), bali so se vpraševati po razlogih za izginotja.

Matere izginulih so bile edine, ki so se ogorčeno odzvale. Nesrečnice so začele iskati pomoči pri vseh javnih ustanovah. Niso vedele, da

je prav politični sistem tista zločinska sila, ki je kriva za njihovo gorje. Obtožbe in pritožbe so trčile v zid korupcije in strahu, cilj pa je bil z minevanjem časa vedno bolj meglen. Veli-

ko mater je opustilo iskanje, saj sledov o izginulih ni bilo od nikoder.

Nekatere matere, ki so se spoznale po uradih, so se združile in začele sodelovati.

Napisale so prošnjo predsedniku republike Videli, v pričakovanju odgovora pa so ostale na trgu pred vladno palačo. Politična naivnost, neizkušnost in popolno zaupanje politikom so jasno razvidni iz tega dejanja.

Argo
MATERE 30.00
KI SO DAN
VSEI

»Matere, ki podpisujemo to pismo, potem ko smo izčrpale vse pravne poti, se na robu svojih moči sklicujemo na krščanskega očeta, ki je v Vas, da bi nam Vaša visoka državna funkcija in Vaš plemeniti značaj pomagala v tem trenutku, ki je zelo težak za celo državo. Moramo vedeti, kaj se je zgodilo našim sinovom, kje so in zaradi česa so bili obsojeni, kajti vsi so izginili, naša boleča srca pa vztrajajo pri trditvi, da nekje le so. Gospod Predsednik, prosimo Vas, da nam jih pomagate najti, položaj, ki ga zasedate kot glavar države in oboroženih sil Vam to omogoča.

Bog in domovina Vam bosta hvaležna, in tudi mi, Matere s Trga Mayo.«

Matere si niso predstavljale, da iščejo pomoči pri enem glavnih krivcev za izginotja svojih sinov. Razočaranje je privedlo do odločitve, da se bodo tedensko srečevale na **Trgu Mayo**. Trg je od takrat vsak četrtek njihov, vztrajnost in doslednost sta postali njihovi glavni vrline.

Vlada jih je kmalu začela preganjati. Nekega dne so vojaki napadli skupino mater na Trgu Mayo ter jih pretepli. Vsakodnevne aretacije, ki ▶▶

Na slikah so arhivski posnetki argentinskih mater, razpoznavne po beli ruti na glavi, vojaškega državnega udara ter policijske represije od 70. let do danes.

« so sledile, pretepi, nova izginotja, ustrahovanje z orožjem in birokratskimi postopki pa niso ustavili delovanja mater, le prisilili so jih, da ga zakrivajo.

Diktatorji so imeli ves interes v tem, da se je o izginotjih čim

manj govorilo. Mrežo molka so pletle javne institucije s pomočjo medijev in ustrahovanja.

Matere pa so želele svojo stisko razkriti celemu svetu. Udeleževale so se javnih protestov in prireditev, ob takih priložnostih se je pojavil njihov razpoznavni

znak: bela ruta na glavi, ki simbolizira plenice njihovih otrok – znak njihovega materinstva.

Politične sile so jih začele jemati bolj resno, kajti, kot pravi Juan Cruz Daffunccio:

“Boje se ženskega protagonizma in protagonizma mas, ker zrušita koncept predstavnštva...”.

In ukrepale... Z materami se je nekaj mesecev družil mladenič, ki je trdil, da ima izginulega brata. Na nekem javnem srečanju je poljubil na lica tri matere. Ženske, ki jih je poljubil, so bile voditeljice gibanja: v nekaj dneh so izginile vse tri. Ester Carrega de Balestrino in Mary Ponche sta bili ugrabljeni skupaj z dvema francoskima nunama. Azucena Villafort, ki se je že

dolga leta ukvarjala s sindikalnimi pravicami in je prva ugotovila, da vlada ni nedolžna, je izginila dva dni kasneje. O njej je znano, da so jo po mučenju vrgli v reko. Smrti drugih ugrabljenk so še danes skrivnost. Mladenič, ki je vohunil v skupini mater, je bil Alfredo Astiz, eden največjih vojnih zločincev. Ta dogodek je zaradi smrti francoskih nun končno le vzbudil pozornost svetovne javnosti.

Argentinska vlada ni nikoli predstavila javnosti nobenega seznama izginulih. Nobena kazen, nobena obsodba ni bila izrečena na sodiščih zoper dobro poznane vladne teroriste. V tej Argentini, ki se nam Evropejcem predstavlja v prijazni,

Argentina desaparecidosov,

MATERE VATIRANIH

sorodni luči. V nesrečni Argentini, ki v obdobju ekonomske krize išče pomoč Evrope. Le kako se razvija današnja Argentina, ki klije iz temeljev preteklih diktatur? A tudi tista Argentina, v kateri so se **matere 30.000-ih desaparecidosov** odločile, da postanejo matere vseh ponižanih? Matere, ki so, kot naš Boris Pahor, v krivici, ki so jo doživele, pridobile moč – starost in človekoljubnost pa jim je dala avtoriteto.

V mesecu marcu, ko se spominjamo žensk, so te matere simbol žensk, katerih moč je v ljubezni, ki preko vseh krivic, nevednosti in neuspelih prodre naravnost do resnice. Ženske, ki so spoznale, kako bogato dušo so imeli njihovi otroci in se danes ne omejujejo le na vlogo mater desaparecidosov, temveč podpirajo bogastvo v duši vseh otrok tega sveta.

KJE PREŽIVETI ŠTUDENSKA LETA? *v Ljubljani!*

LJUBLJANA je res čudovito mesto. V teku svojih študijskih let, ki se zame žal že končujejo, sem vzljubila to mesto. Vzljubila sem ozke uličice ob Magistratu in ob Ljubljani, vzljubila sem »kafiče«, kjer smo spomladi pili kavico na sončku in uživali v prvih toplih sončnih žarkih, vzljubila sem jo decembra, ko je bila vsa okrašena in v lučkah in ko smo si s prijateljicami lahko ogledovale stojnice ... Vsak doživlja Ljubljano na svoj način, vendar je še kako res, da je med letom izredno živahno mesto, saj študira tu kar sedemdeset tisoč študentov. Še posebej pa je živahno, če živiš v študentskem domu.

ŠTUDENSKO NASELJE V ROŽNI DOLINI je »mesto v malem«, je čisto svoj svet. Tu živi več tisoč študen-

tov in ... saj si lahko predstavljate ... priložnosti za druženje je res veliko! Domovi so med seboj zelo različni, v nekaterih so apartmaji, v drugih pa samo sobe s souporabo kuhinje in kopalnice z drugimi, ki živijo v istem nadstropju. Če si družaben tip človeka, je življenje v študentskem domu res prijetno. Nekateri domovi so bolj mirni, nekateri malo manj, tako da lahko vsak najde dom, ki mu najbolj ustreza. Ne moremo govoriti o študentskih domovih, ne da bi govorili o »žurih«.

Zabave v študentskih domovih so namreč res enkratne. ŽURI so nepogrešljiv del študentskega življenja. Različna brucovanja in drugi žuri ... čez celo leto jih je veliko in za vse okuse! Lokalov je veliko, izbira je pestra. Najlepše pa je maja, saj takrat potekajo majske igre. Maj je namreč posvečen športu in takrat se odvijajo najrazličnejša športna tekmovanja, vendar je poskrbljeno tudi za zabavo. Maja so najboljši žuri: Otvoritev majskih iger, Dan Mestnega loga, žur na Rožniku ...

časa za kosilo res malo. Študentski boni nam omogočijo, da se lahko redno in zdravo prehranjemo, poleg tega pa je zelo zabavno odkrivati nove lokale v Ljubljani.

Ljubljanska stolnica (foto M. Susič).

Na majskih igrah.

Skupinska slika v študentskem domu.

Kam po srednji šoli torej? V Ljubljano! Priporočam!

PROSTI ČAS lahko študenti preživljajo na najrazličnejše načine, ponudbe je veliko, le izbirati je treba. ŠOU (Študentska organizacija Univerze v Ljubljani) organizira namreč celo vrsto tečajev za študente.

ŠTUDIJ je bil meni zelo prijeten, nekaj izpitov je bilo težjih, nekaj lažjih ... Podatke o različnih študijih lahko najdete na sledečem spletnem naslovu: www.uni-lj.si. Najbolje pa je, da se za študij odločite na podlagi svojih zanimanj. Meni je bil študij prijeten tudi zaradi zelo sproščene vzdušja.

Na svoji fakulteti in na svojem oddelku sem se počutila vse skozi zelo v redu (če ste zelo radovedni, vam izdam tudi, kaj študiram ... slovenščino in primerjalno književnost na Filozofski fakulteti).

ŠTUDENSKI BONI so zelo koristni, saj imamo študenti včasih nemo- goče urnike in je